

- спец. 12.00.07 / І.Н. Грабець; Національна академія прокуратури України. – Київ, 2015. – 20 с.
3. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 №1700-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/main/1700-18>.
4. Кодекс України про адміністративні правопорушення [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/80131-10>.
5. Інструкція з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції: затверджена наказом Міністерства внутрішніх справ України від 6 листопада 2015 року № 1376 // Офіційний вісник України. – 2015. – № 99. – Ст. 3405.
6. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення діяльності Національного антикорупційного бюро України та Національного агентства з питань запобігання корупції: Закон України від 12 лютого 2015 року № 198-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/198-19/print1484673396547946>

УДК 342.7

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ГАРАНТІЇ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ

Жарчук В.А. – викладач

Вінницький коледж економіки та підприємництва ТНЕУ

Юридична відповідальність як нормативно – правова гарантія прав людини та громадянина – це передбачені Конституцією та законами вид і міра державно-владного (примусового) за знання особою втрат благ особистого, організаційного і майнового характеру за вчинене правопорушення у сфері певного виду благ. Нормативно – правові гарантії прав поділяють: залежно від території поширення на внутрішньодержавні (національні), які поділяються на державні, локальні та корпоративні, а також на міжнародні гарантії, які поділяються на всесвітні та регіональні; залежно від форми закріплення в нормативних актах – на конституційні та галузеві; залежно від характеру правових норм – на матеріальні та процесуальні; за способом викладення в нормативно-правових актах – на прості, складні і змішані; залежно від того, які органи залучаються до захисту прав і свобод людини, – на судові і позасудові; залежно від функціональної спрямованості – на гарантії реалізації, гарантії охорони та гарантії захисту [1, с. 132].

Організаційно – правові гарантії конституційних прав і свобод людини та громадянина, до яких належать механізм держави, органи місцевого самоврядування, посадові особи, політичні партії, громадські організації, засоби масової інформації, міжнародні правозахисні організації та їх діяльність у сфері правотворчості та правозастосування, спрямована на створення сприятливих умов для реального користування громадянами своїми правами і свободами. Змістом організаційно – правових гарантій є визначення, прийняття та реалізація державою соціальної та правової політики, державний і громадський контроль, обробка інформації щодо прав людини тощо.

Метою організаційно-правових гарантій є підвищення ефективності використання всіма громадянами національних і міжнародних гарантій прав і свобод, а також створення умов для виконання обов'язків. Організаційно-правові гарантії конституційних прав людини та громадянина можна класифікувати за такими підставами: залежно від сфери дії – на національні і міжнародні; за суб'єктом створення – на державні, які створює держава, і недержавні, які створюються як громадські організації; за функціями органів-гарантів – на організаційно-політичні, організаційно – економічні, організаційно – соціальні, організаційно – культурні, організаційно – ідеологічні; за суб'єктом забезпечення – на парламентські, президентські, судові, прокурорські, управлінські, контрольні та місцеві. Нормативно – правові й організаційно-правові гарантії взаємозв'язані між собою та взаємозумовлені і, у свою чергу, класифікуються за різними критеріями, як то: види прав і свобод людини і громадянина; територія поширення; форма закріплення в нормативних актах; характер правових норм; функціональна спрямованість тощо. До специфічних ознак, які дають можливість відокремити різні види гарантій, відносять: особливий об'єкт гарантування (наприклад, економічні блага), особливі державні механізми їх забезпеченості – створення спеціальних державних органів, наділених організаційними та контролюючими повноваженнями, а також надання органам загальної компетенції особливих окремих повноважень у сфері гарантування відповідних прав і свобод [2, с. 39].

Поняття прав і свобод людини відображають певні можливості, зумовлені досягнутим рівнем розвитку суспільства, конкретно-історичними умовами його

функціонування, ступенем зрілості та стійкості суспільних відносин. Відмінності, що існують між правами та свободами, доволі відносні, вони зумовлені умовами їх здійснення та забезпечення. У різних сферах суспільних відносин реалізуються різні інтереси та потреби особи. Даний критерій є основним у поділі прав і свобод людини на різновиди.

Аналіз норм міжнародного права та конституцій різних держав, доктринальні підходи до їх розуміння, що сформувалися в науці, надали можливість узагальнити ті властивості, які їм притаманні:

по-перше, вони є певною мірою свободи людини, тобто її можливостями діяти певним

чином або ж утримуватися від певних вчинків з метою забезпечення нормального існування, розвитку, задоволення її потреб та інтересів;

по-друге, зміст і обсяг можливостей людини зумовлений передусім можливостями усього суспільства, що свідчить про їх соціальний характер;

по-третє, ці можливості за своїми основними вихідними показниками мають бути однакові для всіх людей, за таких умов вони набуватимуть характеру справедливих;

по-четверте, вони є невідчужуваними, не повинні відбиратися або обмежуватися з боку держави чи інших осіб.

Список використаних джерел:

1. Рабінович П. Права людини і громадянина. Навч. посібник. – К.: Атіка, 2004. – 464с.
2. Гаврильців М. Організаційно – правові гарантії// Наук. Вісник Міжнародного гуманітарного університету. – 2016 – №22. – с.38–41.

УДК 342.415

МОДЕРНІЗАЦІЯ СУЧАСНОЇ СОЦІАЛЬНОЇ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ

Пугач В.М. – викладач

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Сучасний підхід до соціальної держави полягає у її розумінні як правової, демократичної держави з розвиненим громадянським і соціально орієнтованою економікою, яка створює умови для реалізації основних прав людини, свобод, самостійного забезпечення ініціативною та соціально відповідальною особою необхідного рівня матеріального добробуту членам своєї сім'ї та собі, створює умови для саморозвитку особи, інвестує в людський і соціальний капітал, гарантує кожному прожитковий мінімум задля гідного людини існування та сприяє зміцненню соціальної злагоди в суспільстві, утверджує принципи соціального партнерства, гарантує екологічну безпеку.

В Рішенні Конституційного Суду України від 25 січня 2017 р. констатується, що «однією з ознак України як соціальної держави є забезпечення загальносуспільних потреб у сфері соціального захисту за рахунок коштів Державного бюджету України виходячи з фінансових можливостей держави, яка зобов'язана справедливо і неупереджено розподіляти суспільне багатство між громадянами і територіальними громадами та прагнути до збалансованості бюджету України [1]. Звідси можна зробити висновок, що зміст та обсяг пільг, компенсацій та інших соціальних виплат встановлюється державою відповідно до її економічних, фінансових

можливостей, а також з урахуванням існуючих соціально-економічних обставин. У Рішенні від 11 грудня 2017 року № 20-рп/2016 Конституційний Суд України також зазначив, що розміри соціальних виплат залежать від соціально-економічних можливостей держави [2].

Модернізація сучасної соціальної держави в Україні, проявляється у поступовому відході від першочерговості соціальної підтримки і спрямуванні зусиль держави на розвиток персональної ініціативи, активності працездатного населення, інвестування в соціальний капітал. Реформи соціальної сфери відбуваються у напрямі звуження спектра дії соціальної держави, стимулювання активності та відповідальності громадян за забезпечення добробуту, призупинення розширення соціальних функцій (і, відповідно, державних витрат), позаяк вони стають непосильними для державного бюджету і неефективними з погляду потреб суспільства. Нині намітився спільний підхід у розвитку моделей соціальної держави в європейських державах: з одного боку, скорочення соціальних програм, прагнення до підвищення їх економічної ефективності та віддачі, а з іншого – розширення соціального партнерства, децентралізація влади, посилення регіональних і місцевих органів. При цьому відбувається зміна ролі як держави, так і громадянина: останній постає не лише як об'єкт